

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 560/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. A., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu, slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií a základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 26 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 541/2011-433 z 24. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2012 doručená sťažnosť firmy S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na slobodu prejavu, slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií zaručeného čl. 26 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 541/2011 z 24. mája 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe žaloby spoločnosti K., s. r. o., K. (ďalej len „žalobca“), o ochranu dobrej povesti bola sťažovateľka ako žalovaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 41 C 14/2008-375 z 27. septembra 2011 zviazaná zverejniť ospravedlnenie a zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16 600 €, ako aj náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 541/2011-433 z 24. mája 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka okresnému súdu i krajskému súdu vytýka, že nesprávne posúdili slovné výrazy použité v článku uverejnenom 14. septembra 2006 v denníku vydávanom sťažovateľkou (P.) ako skutkové tvrdenia, hoci podľa jej názoru išlo o hodnotiace úsudky, a následne sa zamerali na dokazovanie tvrdení obsiahnutých v predmetnom článku (obsah sodíka v minerálnej vode), ktoré „*nie sú pre právne posúdenie veci rozhodné*“. Sťažovateľka tiež zdôrazňovala, že článok uverejnený v ňom vydávanom denníku mal za cieľ kritizovať klamlivú reklamu.

Na podklade uvedených názorov potom sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Českej republiky i ústavného súdu argumentuje v prospech záveru o ústavne nekonformnom vyriešení konfliktu jej základného práva na slobodu prejavu a žalobcovho základného práva na dobrú povesť krajským súdom ako súdom odvolacím.

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd meritórne nálezom takto rozhodol:

„Porušiteľ, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zn. 9Co/541/2011 z 24.5.2012 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zn. 9Co/541/2011 z 24.5.2012 porušil právo sťažovateľa na slobodu prejavu a slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií zakotvené v Článku 26, ods. 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie porušiteľa, rozsudok 9Co/541/2011 zo 24.5.2012 sa týmto ruší a vec sa vracia porušiteľovi na ďalšie konanie.

Porušiteľ je povinný zaplatiť sťažovateľke náklady právneho zastúpenia sťažovateľky.“

Ústavný súd telefonicky na okresnom súde zistil, že sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 29. júna 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 29. júna 2012. Súčasne z príloh sťažnosti (poštová obálka s prijímacou pečiatkou pošty Bratislava 26) vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu 31. augusta 2012.

Z § 57 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý sa vzťahuje aj na konanie pred ústavným súdom (§ 31a zákona o ústavnom súde), explicitne vyplýva, že ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Posledným dňom dvojmesačnej lehoty v prípade rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. júna 2012, bol štvrtok 30. augusta 2012 ako najbližší nasledujúci pracovný deň (29. august 2012 bol štátny sviatok – deň pracovného pokoja). Keďže sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu v piatok 31. augusta 2012, dostala sa do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012